

søge en Tid at holde sig ved det Kursniveau, som nu er naaet, bl. a. for at afvente Tilvejebringelsen af den Tilpasning eller den Ligevægt mellem Kronens internationale Værdi og Prisniveauet, der er saa nødvendig, for at man kan have Haab om fortsat at kunne opretholde, hvad der indvindes ved Kursstigningen. Det Pristald, som utvivlsomt er begyndt og vel kan ventes fortsat, maa jo atter give sig Udslag i et lavere Pristal, og dermed vil automatisk en Nedgang i Lønningerne finde Sted. Paa denne Maade kommer Produktionsomkostningerne ned paa et lavere Trin, saaledes at de bliver mere i Overensstemmelse med den nu opnaaede Kurs, og det er at haabe, at man ogsaa paa andre Omraader kan bringe Produktionsomkostningerne ned efter en Maalestok, som de forandrede Forhold gør rimelig. Sker dette, aabnes derved Vejen for den videre Udvikling, som i alt Fald de fleste venter sig i Retning af en Tilbagevenden til den saakaldte ærlige Krone, som man ikke mindst i Fjor forud for Valget talte saa meget om, hvor Valutaspørgsmaalet diskuteredes. Denne Tilbagevenden til den saakaldte ærlige Krone og til Guldindløseligheden vil jo bringe den endelige Fasthed, som i saa høj Grad er ønskelig for Erhvervslivet.

Forud for Lovforslagets Forelæggelse er gaaet en Række Drøftelser med Rigsdagens Valutaudvalg, med Nationalbanken og med de øvrige Banker, og efter Samraad med Rigsdagens Valutaudvalg er der indhentet Udtalelser fra alle Erhvervenes Hovedorganisationer, fra de enkelte Banker og fra Provinsbankernes Forening, Udtalelser om, hvilke Ønsker man havde angaaende Valutaforholdenes Udvikling, og alle disse Erklæringer gik ud paa, at man maatte ønske Kronen ført tilbage til den gamle Paritet og fæstnet ved Guldindløselighed paa ny — alle undtagen een, maa jeg vel sige, som dog ikke udtalte det modsatte, men, saa vidt jeg har forstaaet, undlod at sige noget om, hvad Enden skulde blive. Der har altsaa været fuld Klarhed indenfor Erhvervene over, at den Linie, der er fulgt, stemmer med, hvad man ansaa for rigtigt. At den saakaldte Deflation fører til Vanskeligheder for Erhvervene, er aabenbart for alle og ikke noget, man har været uforberedt paa; jeg maa ogsaa antage, at de Erhverv, der har udtalt sig saa bestemt, selv har været forberedte paa, at der maatte komme en saadan Række Vanskeligheder, naar den af dem ønskede Udvikling skulde fortsættes. Heller ikke kan det jo nægtes,

at Vanskelighederne sikkert er mest følelige for Arbejderklassen. Det er i alt Fald Arbejderne, der har mindst at staa imod med, og naar en Arbejdsløshed sætter ind i det Omfang, som vi nu ser, maa det siges at være en overmaade stor Byrde, der lægges paa store Dele af Samfundets Medlemmer.

Jeg anser det under disse Omstændigheder for naturligt, at man bestræber sig for at hjælpe Erhvervslivet og dermed ogsaa Arbejderbefolkningen over disse Krisetilstande, og man maa naturligvis paa den anden Side haabe, at Krisen bliver saa kortvarig som muligt af Hensyntil den Række af Vanskeligheder, der har vist sig. Men indtil man paa naturlig Maade kan komme videre, vil det være rimeligt, at Samfundet medvirker til, at der ved Arbejders Tilvejebringelse og ved Ophjælpning af Erhverv, som paa Grund af Deflationen maatte være standset eller delvis standset, paa forkellig Vis ydes Hjælp til Fremme af en forøget Virksomhed.

Om Maalet for Bestræbelserne med Hensyn til vor Valuta var der endnu for nogle Maaneder siden ikke nogen Tvivl, idet alle Udtalelser, offentlige og fra Erhvervene, gik i en vis bestemt Retning. Desuagtet er der i den senere Tid ønsket foretaget en Undersøgelse, idet et politisk Parti i Valutaudvalget har fremsat Ønske om at faa foretaget en Undersøgelse ved særlig sagkyndige om, hvorvidt der ved en saakaldt Nedskæring vil rejse sig juridiske og økonomiske Vanskeligheder af en saadan Art, at man afskæres fra at gaa den Vej. De, der har ønsket denne Undersøgelse, betragter fornuftigvis Vejen videre frem som aaben fremdeles, ogsaa naar denne Lov er vedtaget, og det har de selvfølgelig Ret i. Saa længe der ikke ved Lov er fastsat andet, end der er foreslaaet fastsat ved denne Lov, kan Vejen siges at være aaben, hvis man paa et senere Tidspunkt fra Rigsdagens Side maatte beslutte at gaa den Vej, som den iværksatte Undersøgelse beskæftiger sig med. Ikke blot af den Grund, men ogsaa fordi det for Erhvervslivet er ønskeligt at faa den Tid, som er nødvendig for, at Tingene kan komme i Orden, vil det neppe være rimeligt at fastslaa andet i Loven end det, her er foreslaaet, og ej heller vil det være heldigt, hvis man ikke tilsigter at give visse Spekulantkredse en Viden, en Vejledning, som de fornuftigvis ikke har Krav paa. Jeg tror derfor, at det foreliggende Lovforslag er affattet saaledes, at det ikke giver mere Vejledning end fornødent og ikke giver mere Vejledning, end der var givet allerede ved Loven af 1924, me-